

*Αν έχω μια βιβλιοθήκη, χαρτί και μολύβι... Ταξίδι στον κόσμο
της ανάγνωσης και της γραφής*

Πολιτιστικό πρόγραμμα Γυμνασίου Λιδωρικίου

2022-2023

Το πολιτιστικό πρόγραμμα με τίτλο «*Αν έχω μια βιβλιοθήκη, χαρτί και μολύβι....Ταξίδι στον κόσμο της ανάγνωσης και της γραφής*» ανήκει στο σχέδιο δράσης του ΙΕΠ : Εμπλουτισμός των μαθησιακών και κοινωνικών εμπειριών των μαθητών μέσα από επιμορφωτικά και πολιτιστικά προγράμματα και δράσεις εξωστρέφειας και στον άξονα διδασκαλία, μάθηση και αξιολόγηση.

Συντονίστρια δράσης : Δρ. Καραϊνδρου Κωνσταντίνα (ΠΕ02)

Εισαγωγή

Το περιεχόμενο του πολιτιστικού προγράμματος με τίτλο «*Αν έχω μια βιβλιοθήκη, χαρτί και μολύβι...Ταξίδι στον κόσμο της ανάγνωσης και της γραφής*» του σχολικού έτους 2022-2023 αφορούσε στη δημιουργία σχολικής δανειστικής βιβλιοθήκης. Στο πρόγραμμα αυτό συμμετείχαν όλες οι τάξεις του Γυμνασίου ενώ υπήρξε και συνεργασία με το Λύκειο Λιδωρικίου ως προς στη συγκέντρωση των βιβλίων.

Τα βιβλία αυτά είναι κυρίως λογοτεχνικά αλλά και κάποια επιστημονικά, λεξικά, συλλογικοί τόμοι, βιβλία τέχνης. Εκτός από τη συγκέντρωση των βιβλίων, τα οποία αποτελούν κυρίως δωρεές ιδιωτών * πραγματοποιήθηκε καταλογογράφηση και ταξινόμηση από τους μαθητές των βιβλίων ενώ διαμορφώθηκε κατάλληλα και ένας ευχάριστος χώρος για μελέτη από τους ίδιους.

Με αφορμή την ανάγνωση λογοτεχνικών βιβλίων της βιβλιοθήκης αλλά και κείμενα από το μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας ή και της Γλώσσας οι μαθητές συμμετείχαν με παρουσιάσεις των κειμένων που διάβασαν και δοκίμασαν τις «συγγραφικές» τους δυνάμεις με ασκήσεις δημιουργικής γραφής.

Στη σύγχρονη εποχή που χαρακτηρίζεται από πληθώρα πληροφοριών κυρίως στο διαδίκτυο το στοιχείο να έλθουν οι μαθητές κοντά στο βιβλίο είναι μεγάλο. Κάνοντας μία σύντομη αποτίμηση του προγράμματος θα λέγαμε ότι οι μαθητές οικειοποιήθηκαν το χώρο της βιβλιοθήκης, έδειξαν ενδιαφέρον στην οργάνωση του υλικού και τη διαμόρφωση του χώρου και ήλθαν σε επαφή με τον κόσμο της λογοτεχνίας εμπλουτίζοντας και καλλιεργώντας τις γνώσεις, τη φαντασία και το γραπτό τους λόγο αλλά και αναδεικνύοντας τις ικανότητές τους. Επιπλέον δημιούργησαν μία σημαντική βάση για το μέλλον, η οποία μπορεί να μεγαλώσει και να αποτελέσει μία εστία γνώσης τόσο για το ίδιο το σχολείο αλλά και για όλη την κοινότητα.

Από αυτή τη θέση τους ευχαριστώ ιδιαίτερα για το ενδιαφέρον, την ενεργή συμμετοχή και την αξιέπαινη εργατικότητα τους.

Η Συντονίστρια της δράσης

Δρ. Καραίνδρου Κωνσταντίνα (ΠΕ02)

*Κατάλογος των δωρητών βιβλίων υπάρχει στο τέλος του φυλλαδίου. Τους ευχαριστούμε όλους θερμά διότι χωρίς τη δική τους ιδιαιτελή προσφορά δεν θα μπορούσαμε να έχουμε τη βιβλιοθήκη μας.

Ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής

Εργασίες μαθητών Α Γυμνασίου

Θεματική: Φύση

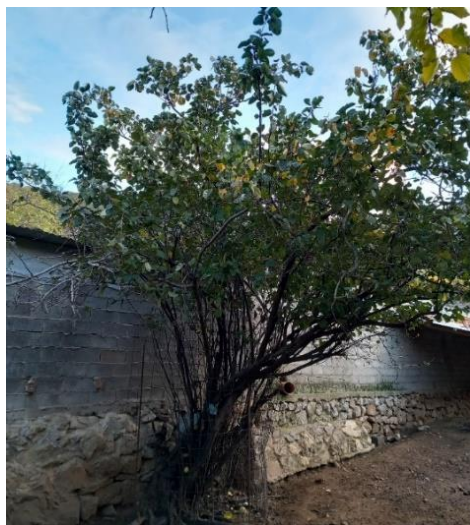
Το δέντρο εκτός από τα περιβαλλοντικά οφέλη που διαθέτει αποκτά ιδιαίτερους συμβολισμούς ως πηγή ζωής και δημιουργίας. Καθώς συνδέεται με το φυσικό κύκλο της βλάστησης η ύπαρξη ενός δένδρου έχει πολλές φορές ψυχολογικές προεκτάσεις για τον άνθρωπο. Σε συναισθηματικό επίπεδο η ανάμνηση της εικόνας ενός δένδρου μπορεί να συνδέεται με την οικογένεια, τον τόπο, τις ρίζες ενός ανθρώπου.

Μια άσκηση δημιουργικής γραφής με θέμα : Το δέντρο που αγαπήσαμε

Η κυδωνιά είναι ένα δέντρο που όταν το βλέπω μου κάνει εντόπωση γιατί μου θυμίζει τον παππού μου. Αυτό συμβαίνει επειδή ένα τέτοιο δέντρο είχε φυτέψει ο ίδιος στο αγρόκτημά μας πριν 40 χρόνια. Εγώ και η οικογένειά μου είμαστε πολύ δεμένοι με αυτό το δέντρο και το φροντίζουμε. Όταν βγάζει καρπούς τον Οκτώβριο μαζεύουμε τα κυδωνιά και τα τρώμε.

Ακόμα πιο εντοπιακό είναι ότι η καταγωγή της κυδωνιάς είναι από το μακρινό Ιράν. Συνήθως καλλιεργείται σε πηλοαμμώδη εδάφη αλλά και σε υγρά. Είναι φυλλοβόλο και φθάνει μέχρι 4 μ. ύψος. Ο καρπός της έχει κίτρινο χρώμα και ακανόνιστο σχήμα και μοιάζει με αχλάδι ή μήλο. Το δέντρο αυτό ονομάζεται και «Μήλο της Αφροδίτης».

(Αριστέα Κρικέλα)

Ο πλάτανος είναι ένα δέντρο που ξεχωρίζω. Είναι ωραίο δέντρο και ζει πολλά χρόνια. Εγώ επειδή είμαι και από χωριό με τα παιδιά και τους φίλους μου από εκεί έχουμε πολλές αναμνήσεις από κάθε πλάτανο του χωριού μας. Τα φύλλα τους γίνονται τεράστια και δημιουργούν σκιά για να καθόμαστε και να παίζουμε από κάτω.

(Σωτήρης Κυριαννάκης)

Το αγαπημένο μου δέντρο είναι η πουρνάρα γιατί κάνει τα βελανίδια, τα οποία μαζεύω σε τελάρα και στη συνέχεια τα δίνω στα ζώα. Στο χωριό μου υπάρχει ένα τέτοιο τεράστιο δέντρο, όπου παίζαμε εκεί όλα τα παιδιά πριν γίνει στο κορμό του μια πολύ μεγάλη σφιγγοφωλιά. Σε αυτό το δέντρο έχω περάσει τις περισσότερες στιγμές της ζωής μου και γι' αυτό θα το αγαπώ και θα το φροντίζω πάντα. Ένα επίσης ακόμα σημαντικό είναι ότι μπορεί να φτάσει μέχρι και τα 11 μέτρα ύψος, είναι πολύ γερό και μπορεί να ζήσει πολλά χρόνια.

(Βασίλης Κυριαννάκης)

Το δέντρο για το οποίο θέλω να μιλήσω είναι ο έλατος. Είναι σε ένα μέρος στη Γκιώνα που πηγαίνω συχνά. Από το σημείο αυτό έχει υπέροχη θέα, φαίνεται το Λιδωρίκι, η Πεντάπολη, η Αμυγδαλιά και η λίμνη μας. Όταν βρίσκομαι εκεί δεν έχω έγνοιες και χαλαρώνω. Κάτω από αυτό το δέντρο έχω περάσει πολλές ώρες διαβάζοντας στη σκιά του αλλά έχω και κρυφτεί όταν παίζαμε κρυφτό.

(Ευθυμία Κουτσούμπα)

Στην Αλβανία είχα ένα δένδρο συγκεκριμένα μία κερασιά που είχα φυτέψει μαζί με τον παππού μου. Έπαιζα και γέλαγα σε αυτό το δένδρο με τον παππού μου. Δυστυχώς ο παππούς μου είπε τα τελευταία λόγια και με χαιρέτησε. Από τότε χαιρόμαι μόνο που βλέπω αυτό το δένδρο και θέλω να το φροντίζω περισσότερο αυτό παρά εμένα. Αυτό το δένδρο δεν θα το ξεχάσω ποτέ γιατί εκεί έχω όλες τις αναμνήσεις μου με το παππού μου.

(Μπλεόν Σκέμπι)

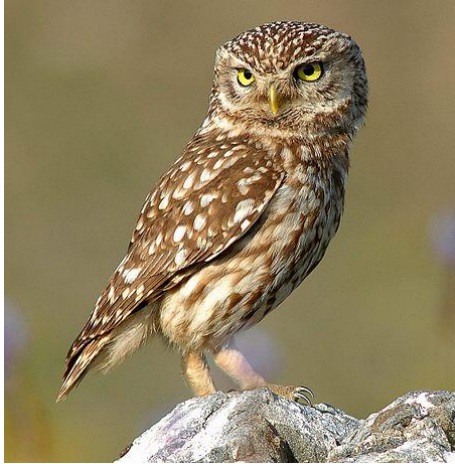
Όταν ήμουν πολύ μικρός ζούσα στην Αλβανία. Εκεί υπήρχε μια πολύ μεγάλη κερασιά, την οποία είχε φυτέψει ο θείος μου όταν ήμουν 8 χρονών. Όταν γυρνούσα από το σχολείο τελειώνοντας τα μαθήματά μου και πήγαινα να σκαρφαλώσω στο δένδρο να μαζέψω κεράσια. Καθόμουν πολύ ώρα στο δένδρο αυτό, το είχα αγαπήσει. Όταν πάω στην Αλβανία, το πρώτο πράγμα που κάνω είναι να πάω να το δω. Ελπίζω να ξαναδώ αυτό το δένδρο γιατί έχω πολλές αναμνήσεις.

(Αλντο Μούζικα)

Θεματική: ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Τα φαντάσματα της Μ. Ιορδανίδου

Ένας ξαφνικός ύποπτος θόρυβος σε ένα νεκροταφείο που μας οδηγεί; Τι είναι πιο εύκολο να σκεφτούμε σε αυτή την περίπτωση ότι υπάρχουν φαντάσματα ή ότι κάτι άλλο λογικό συμβαίνει;

Η Μ. Ιορδανίδου με ύφος κωμικό στο απόσπασμά της *Τα φαντάσματα* από το μυθιστόρημα *Η αυλή μας* δίνει τη λύση. Αντί για φαντάσματα κουκουβάγιες ερωτοτροπούσαν σε ένα νεκροταφείο. Το απόσπασμα αυτό είναι μια ωραία ευκαιρία να συζητηθούν με τους μαθητές οι προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Αλλάζοντας το τέλος της ιστορίας οι μαθητές μας δίνουν τη δική τους εκδοχή και αποδεικνύουν ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι να τελειώσει μια ιστορία....Και τελικά μπορεί και να μην υπάρχουν φαντάσματα...

Εκδοχή 1^η:

Μετά από πολλά χρόνια επιστρέψαμε στο νεκροταφείο. Περιπατώντας στα γνώριμα μέρη ακούσαμε πάλι τον ίδιο θόρυβο. Ακολουθώντας το θόρυβο με τη φίλη μου οδηγηθήκαμε στο δάσος έξω από το νεκροταφείο. Ύστερα από αρκετή ώρα ψάχνοντας βρήκαμε τον υπαίτιο αυτής της ταραχής που περάσαμε στα παιδικά μας χρόνια.. Ένα κουνέλι που έφαχνε για φαγητό...Αυτή τη φορά μας βοήθησε κι όλας να βρούμε το δρόμο της επιστροφής..

(Γιόνα Ίμπρο)

Εκδοχή 2^η:

Τότε ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος που ερχόταν από το βάθος του νεκροταφείου. Αν και φοβόμασταν πλησιάσαμε και είδαμε έναν άνθρωπο σωριασμένο σε ένα τάφο. Τον πλησιάσαμε και μύριζε αλκοόλ. Μάλλον ήταν μεθυσμένος. Και ποια να ήταν η σχέση του με τον νεκρό;;Και τότε ακούσαμε να λέει αναστενάζοντας βαριά σαν το θόρυβο που είχαμε αρχικά ακούσει...Αχ Μαρία μου σε έχασα νωρίς...Σκεφτήκαμε ότι ήταν η γυναίκα του και στενοχωρημένος όπως ήταν έπινε για να ξεχάσει.. Και εμείς που νομίσσαμε ότι υπήρχαν φαντάσματα...Φωνάξαμε τους γονείς μας να τον βοηθήσουν.. Μετά από λίγο καιρό μάθαμε ότι ήταν καλύτερα..

(Ευθυμία Κουτσούμπα)

Εκδοχή 3^η:

Τα χρόνια πέρασαν και εγώ με τους παιδικούς μου φίλους συζητούσαμε για το που θα πάμε διακοπές. Τους πρότεινα να επισκεφτούμε πάλι το Άργος όπως παλιά. Ένας από τους λόγους ήταν ότι ήθελα να μάθω

επιτέλους από πού προέρχονται αυτοί οι ήχοι του νεκροταφείου. Τόσα χρόνια δεν είχε φύγει από το μυαλό μου αυτή η σκέψη αλλά ντρεπόμουν να την φανερώσω στους φίλους μου.

Και έτσι κάναμε. Την ίδια κιόλας μέρα ετοιμάσαμε τα πράγματά μας. Την επόμενη μέρα πήραμε νωρίς-νωρίς το λεωφορείο και φύγαμε. Η ανυπομονησία μου ήταν μεγάλη. Οι φίλοι μου δεν ήξεραν τι τους περίμενε.

Φτάσαμε γρήγορα στο Άργος και αφήσαμε τα πράγματά μας στο ξενοδοχείο. Κάναμε μία βόλτα στην πόλη για να θυμηθούμε τα παλιά. Αφού είχαμε χορτάσει τον περίπατο ρώτησα τους υπόλοιπους αν ήθελαν να πάμε μία βόλτα προς τον νεκροταφείο.

Χωρίς να το περιμένω οι υπόλοιποι συμφώνησαν μαζί μου. Ξαφνιάστηκα. Μήπως και αυτοί αναρωτιούνται για τους παράξενους θορύβους που είχαμε ακούσει εκείνη τη μέρα;

Πήραμε το δρόμο για το νεκροταφείο. Πλησιάζοντας άκουσα πάλι τον ίδιο θόρυβο. Εισπνοή εκπνοή. Νόμισα ότι ήταν κάποιο παιχνίδι του μυαλού μου. Εντελώς αυθόρμητα τους ρώτησα αν είχαν και αυτοί ακούσει τον ίδιο θόρυβο. Είχαν και αυτοί ακούσει το ίδιο. Δεν ήμουν η μόνη λοιπόν.

Προχωρήσαμε μέσα στο νεκροταφείο ακολουθώντας τον ήχο, ο οποίος γινόταν πιο έντονος προς τη δυτική πλευρά του νεκροταφείου. Άρχισε να σκοτεινιάζει ο ουρανός από σύννεφα και η ατμόσφαιρα έγινε αποπνικτική. Και ξαφνικά πίσω από ένα θάμνο εμφανίστηκε μία ηλικιωμένη γυναίκα να καθαρίζει έναν τάφο. Η ανάσα της ήταν βαριά και το σώμα της κουρασμένο. Αναρωτήθηκα αν ήταν από παλιά στο νεκροταφείο, τότε που είχαμε ξαναβρεθεί στο Άργος. Μου απάντησε ότι από παλιά έκανε αυτή τη δουλειά στο νεκροταφείο. Και λύθηκαν όλες μου οι απορίες.

(Αριστέα Κρικέλα)

Εκδοχή 4^η:

Το μυστήριο δεν λύθηκε και εγώ ήθελα να δω τι κρύβεται πίσω από το θόρυβο. Σκέφτηκα να οργανώσω με κάποιους φίλους μου μία επιχείρηση κατασκοπίας. Είχαμε σκοπό να ανέβουμε σε ένα δένδρο αφού στήσουμε παγίδες σε όλο το νεκροταφείο. Το βράδυ έφθασε και κρυφτήκαμε περιμένοντας με ανυπομονησία να δούμε μήπως κάτι συμβεί. Στις 4.30 το πρωί ακούσαμε μία φωνή από κάποιον που πιάστηκε στην παγίδα. Όταν πήγαμε εκεί συνειδητοποιήσαμε ότι ήταν κάποιοι τουρίστες που είχαν έλθει να κοιμηθούν σε ασφαλές και ήσυχο μέρος. Τους ζητήσαμε συγγνώμη και δεν ξαναασχοληθήκαμε με το θέμα. Καταλάβαμε όμως ότι μπορεί και να μην υπάρχουν φαντάσματα..

(Χαράλαμπος Αναγνωστόπουλος)

Εργασίες μαθητών Β Γυμνασίου

Θεματική: ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΖΩΗΣ

Με αφορμή το κείμενο του Μ.Κουμανταρέα *Γραφείον ευρέσεως εργασίας*, όπου ο συγγραφέας διαπραγματεύεται τη δυσκολία ενός νέου να βρει δουλειά οι μαθητές έδωσαν μία συνέχεια στην ιστορία επιχειρώντας μία αισιόδοξη έκβαση στο αδιέξοδο του ήρωα.

.....Αφού έφυγε ο Αναστάσης από το κτήριο αναστατωμένος κατευθύνθηκε προς το σπίτι ενός φίλου του με σκοπό να του διηγηθεί την περιπέτειά του. Τον βρήκε τελικά και άρχισε να του λέει ότι πήγε σε μία μεγάλη εταιρεία όπου κανείς δεν του έδωσε σημασία και για αυτό θύμωσε και έφυγε στενοχωρημένος.

Ο φίλος του προσπάθησε να του εξηγήσει ότι δεν πρέπει να εγκαταλείπει τις προσπάθειές του και να το παλέψει όσο μπορεί. Ένα μήνα αργότερα κατάφερε να βρει μια δουλειά σε ένα καφενείο. Δεν ήταν το όνειρό του αλλά ήταν τουλάχιστον μία αρχή.

(Μπιχάνα Σέτα)

Ο Αναστάσης έφυγε από το γραφείο πανικόβλητος σαν να είχε πάθε κρίση αλλά ένοιωσε ότι απαλλάχθηκε τουλάχιστον από αυτόν τον κόσμο που δεν είχε καμία ζωντάνια και ανθρωπιά. Πήρε λοιπόν μια βαθιά ανάσα και αποφάσισε ότι θα αναζητούσε δουλειά στο εξής σε ένα χώρο που θα του πρόσφερε πραγματική χαρά. Σημασία δεν θα είχε τι θα έκανε εκεί αλλά το περιβάλλον εργασίας του.

(Αννα Τσιάντα)

Ο Αναστάσης ένοιωθε λύπη γιατί δεν κατάφερε να βρει κάποια δουλειά. Μπήκε σε ένα εμπορικό κατάστημα να αγοράσει κάτι αλλά φαινόταν τόσο στενοχωρημένος που ο υπάλληλος τον ρώτησε τι έχει. Ο Αναστάσης του διηγήθηκε την ιστορία και ο υπάλληλος του είπε ότι στο κατάστημα υπήρχε κενή θέση εργασίας και θα μπορούσε να ξεκινήσει άμεσα. Γύρισε χαρούμενος στο σπίτι του.

(Αρσέλα Χασούλα)

Την επόμενη ημέρα ο Αναστάσης καθόταν στο κρεβάτι του και σκεφτόταν αν τελικά άξιζε να ψάχνει να βρει μια δουλειά ή θα ήταν καλύτερα να φύγει για το εξωτερικό. Μετά από ένα δίωρο σκέψεων αποφάσισε να παραμείνει στην Ελλάδα και να προσπαθήσει μέχρι τέλους να βρει μια δουλειά. Έτσι σηκώνεται, τρώει,

πλένει τα δόντια του, βάζει το καλό του κοστούμι και την καλή του κολώνια που του είχε πάρει η θεία του για τα γενέθλιά του και έφυγε για το Γραφείο Ευρέσεως Εργασίας.

Σε περίπου μία ώρα αφότου είχε φύγει από το σπίτι του έφτασε πανέτοιμος έξω από το Γραφείο Ευρέσεως Εργασίας για να διεκδικήσει μία δουλειά. Μπαίνοντας μέσα αντίκρυσε το ίδιο βαρετό και καταθλιπτικό σκηνικό όμως αυτός δεν επηρεάστηκε και προχώρησε προς το γραφείο που βρισκόταν η ίδια κυρία όπως και την προηγούμενη μέρα. Έτσι της είπε αυτή τη φορά:

-Γειά σας, ήλθα να μιλήσω με τον κ. διευθυντή.

Τότε αυτή του απάντησε:

-Είναι απασχολημένος.

Τότε ο Αναστάσης χωρίς να το ξανασκεφτεί σηκώθηκε από την καρέκλα και προχώρησε απειλητικά προς το γραφείο του διευθυντή. Μπήκε μέσα καθώς με το ύφος που είχε δεν τόλμησε κανένας να τον εμποδίσει.

Μετά από ένα τέταρτο της ώρας ο Αναστάσης βγήκε με ένα χαμόγελο έως τα αυτιά αφού είχε βρει δουλειά σαν οδηγός σε έναν μεγαλοεπιχειρηματία.

(Γιώργος Τζίκας)

Ύστερα έκανε απότομη στροφή άνοιξε την πόρτα κι αφήνοντας την ορθάνοικτη, πετάχθηκε έξω. Στη συνέχεια παίρνει ένα λεωφορείο και κατευθύνεται προς το σπίτι του. Εκεί σκέφτηκε ότι υπάρχει πάντα μία δεύτερη ευκαιρία και έβαλε στόχο να ξαναπάει στην εταιρεία. Την επόμενη μέρα ντύθηκε, πήρε το λεωφορείο και έφτασε στο κτήριο. Ανέβηκε τις ιδιες σκάλες και βρέθηκε στο γραφείο. Η γραμματέας έγραφε κάτι και όταν έκανε διάλειμμα της είπε ότι θα ήθελε να μιλήσει στον διευθυντή. Ο διευθυντής τον δέχτηκε και εκείνος τον ρώτησε αν υπάρχει κάποια δουλειά για τον ίδιο. Ο διευθυντής αφού κοίταξε το βιογραφικό του του πρότεινε να πάρει τη θέση στη γραμματεία γιατί η γραμματέας πρόκειται να παραιτηθεί. Έτσι την επόμενη μέρα ξεκίνησε χαρούμενος τη νέα του δουλειά, την οποία τελικά έκανε για την υπόλοιπη ζωή του.

(Κατερίνα Μεντζέλη)

Εργασίες μαθητών Γ Γυμνασίου

Θεματική: Πόλεμος Ειρήνη

Με αφορμή το απόσπασμα με τίτλο Τα Ζα από το εμβληματικό έργο του Στρ.Μυριβήλη *Η ζωή εν τάφω* οι μαθητές αναδιηγήθηκαν τμήμα της ιστορίας με το συγκλονιστικό τέλος της σφαγής των αθώων ζώων παίρνοντας την ιδιότητα ενός ηλικιωμένου ανθρώπου, ο οποίος διηγείται την ιστορία που έζησε στους νεότερους. (αν και το γεγονός αφορά τον Α` παγκόσμιο πόλεμο-αντίστοιχη θηριωδία μπορεί να έχει συμβεί και στον Β` Παγκόσμιο πόλεμο ή σε οποιοδήποτε άλλο πόλεμο).

Μια μέρα λοιπόν καθώς μεταφέραμε τα ζώα μας προς το λιμάνι έπιασε μια δυνατή βροχή κι έκανε την προσπάθειά μας ακόμα πιο δύσκολη. Τα δύομοιρα τα ζώα σπρώχνονταν με δύναμη να μπουν στα καράβια και αυτά δάκρυσαν και βογκούσαν από τον πόνο έτσι που ήταν δεμένα με αλυσίδες, σαν φυλακισμένα. Όταν φθάσαμε στη Θεσσαλονίκη τα ζώα τρελάθηκαν ακόμα περισσότερο. Κλωτσούσαν και προσπαθούσαν να σπάσουν τις αλυσίδες. Αργότερα όταν ηρέμησαν τους φορτώσαμε τα όπλα και διασχίσαμε όλη τη Μακεδονία. Φθάσαμε σε ένα χωριό άνθρωποι και ζώα και αναγκαστήκαμε να πολεμήσουμε και να αντισταθούμε στους εχθρούς. Αυτός είναι ο πόλεμος. Αυτός είναι που με την ωμότητα και την αδιαφορία του σκοτώνει αθώα ζώα και ανθρώπους.

(Δημήτρης Αναγνωστόπουλος)

Θυμάμαι παλικάρι μου όταν μας είχαν επιστρατέψει να πολεμήσουμε, ένα γεγονός που δεν θα ξεχάσω μέχρι να κλείσουν τα μάτια μου. Ήτανε Μάρτης, μου φαίνεται του '41. Όλο βαδίζαμε και βαδίζαμε που λέγαμε ότι αυτή η γη δεν έχει τελειωμό. Εκείνο κίολας το μήνα ήταν που μου ανέθεσαν να φυλάω τα γαϊδούρια με τα πολεμοφόδια. Είχαμε τέτοια κούραση που έκλεινα τα μάτια και άφηνα ένα μουλάρι να με οδηγεί. Πόση του Μάρτη ήταν, θα σε γελάσω βλέπεις είχαμε χάσει τις μέρες. Σάμπως όμως είχε σημασία; Όλες ίδιες ήτανε..

Θυμάμαι αράξαμε να ξαποστάσουμε την επόμενη και την επόμενη το ξημέρωμα πιάσαμε κάτι λόφους κοντά στην Τρεμπεσίνα. Εμείς με κάτι Τρικαλινούς είχαμε πιάσει το 731 και συχνά φέρνανε και κάτι Καρδιτσιώτες. Εγώ είχα καθήσει σε έναν παραπόταμο και άφησα τα ζωντανά να πουν.

Ξημέρωνε θαρρώ όταν έπεσαν οι πρώτες βόμβες από την Ιταλική αεροπορία και μετά το πυροβολικό. Ξεκίνησε και η πρώτη επίθεση. Τα παλικάρια μας, σαν διάολοι μέσα από τα χώματα και με τις ξιφολόγχες τρύπησαν τους ανυποψίαστους Ιταλούς. Δεν είχα δει ξανά τέτοιο θέαμα. Απόρησα. Να ταν αλήθεια αυτά που μας λέγαν τα γερόντια για τα στοιχειά.

Ξημερώματα της αυριανής ξεκινάνε οι Ιταλοί να μας βαράνε με το πυροβολικό. Αν και την προηγούμενη φορά ήμουν απομακρυσμένος από το 731 τώρα αναγκάστηκα να πάω πολεμοφόδια και παλιοκούτια με φαγιά για τους φαντάρους. Μαζί μου είχα και τα μουλάρια που μεταφέραν πυρομαχικά και άλλα. Πέφτει μία βόμβα κατά πάνω μας και σκοτώνει κάτι Καρδιτσιώτες και έναν συγχωριανό. Δεν πρόλαβα να δω τα ζωντανά, η βόμβα με άφησε λιπόθυμο για δύο ώρες. Ξύπνησα μέσα στα χώματα θαμμένος και η μεραρχία μου με είχε για πεθαμένο μαζί με τα γαϊδούρια. Για δεξ όμως που στο ένα είχε δίκιο. Ανοίγοντας τα σκονισμένα μου μάτια αντίκρυσσα κεφάλια μουλαριών πλημμυρισμένα στο αίμα και τα ακέφαλα σώματά τους τρεμόπαιζαν στο ρυθμό των σφαιρών. Παρακάτω δυο παλικάρια έσερναν το πτώμα ενός μισοξεκοιλιασμένου γαϊδάρου για να καλυφθούν από το πολυβόλο αφήνοντας πίσω το αιματηρό του αποτόπωμα. Εκείνη τη νύχτα πέθαναν δέκα ήρωες. Τέσσερις ήταν άνθρωποι και άλλοι έξι ζα. Αν είναι να μου μείνει κάτι, παλικάρι μου, είναι ότι στον πόλεμο πεθαίνουν και αθώοι και χάνονται άδικα για τις φιλοδοξίες και τα θελήματα των άλλων που πάντα αναζητούν το παραπάνω.

(Πέτρος Χαρδαλούπας)

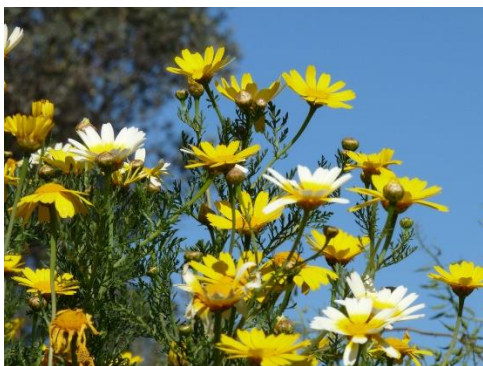
Σας έχω πολλές ιστορίες πάρα πολλές ωστόσο νομίζω σήμερα ήρθε η ώρα να σας μιλήσω για μια ιστορία η οποία όσο και να μεγαλώνω ποτέ δεν θα σταματήσει να μου υπενθυμίζει πόσο μισώ τον πόλεμο. Ήταν περίοδος πολέμου, ήμουν νέος τότε 30-40 ετών. Αγαπούσα πολύ τα ζώα. Είχα μάλιστα ένα γάιδαρο για αυτό με συγκλόνισε τόσο πολύ αυτή η ιστορία.

Ήταν μια μέρα που είχα αφήσει το γάιδαρό μου σε ένα λιβάδι να βοσκήσει. Ήταν και άλλοι γάιδαροι εκεί. Δεν ήξερα ποιανού ήταν αλλά ούτε και με πολύ ένοιαζε. Κοιτούσα για αρκετή ώρα τον γαλανό καθαρό ουρανό και σκεφτόμουν τι ωραία μέρα είναι σήμερα. Και ξαφνικά ακούω ένα μπαμ. Όταν συνήλθα κοίταξα προς τα ζώα και τι να δω. Ένα από τα γαϊδούρια ήταν πεσμένο στο έδαφος γεμάτο αίματα. Το γκρι δεν φαινόταν στο σώμα του. Κοιτάω και τα υπόλοιπα, πληγωμένα. Μουγκρητά. Το ένα έπεφτε κάτω μετά το άλλο. Τι φταίει τα ζώα σκέφτηκα.

Πανικοβλήθηκα. Πήρα το γάιδαρό μου από το σχοινί και άρχισα να τρέχω γρηγορότερα από ότι είχα τρέξει ποτέ. Φοβόμουν και για τη ζωή μου και για το ζώο μου. Ήθελα να φθάσω γρήγορα στο σπίτι χωρίς να ξέρω αν εκεί θα ήταν καλύτερα τα πράγματα. Τελικά κατάφερα να φθάσω σώος και αβλαβής. Έκανα λίγο πίσω ώστε να αγκαλιάσω το γάιδαρό μου. Δεν υπήρχε τίποτα, ωστόσο το σχοινί συνέχισε να κουβαλάει βάρος. Ήταν το κεφάλι του μόνο χωρίς το σώμα με κάτι ακόμα... Στο στόμα του αποκεφαλισμένου ζώου κρέμονταν μια τούφα κίτρινες μαργαριτές. Έπεσα στα γόνατα και άρχισα να κλαίω.

Ίσως να μην σας άρεσε η ιστορία μου. Ξέρω ότι θα προτιμούσατε κάτι με δράση, ηρωισμό και μάχες μα μόνο ιστορίες σαν αυτές μπορούν να μας δείξουν τον απόλυτο τρόπο του πολέμου. Γι αυτό βάλτε το καλά στο νου σας πως ο πόλεμος δεν βγαίνει ποτέ σε καλό!

(Αργυρούλα Παπαδοπούλου)

Θεματική: Κοινωνική ζωή, Σύγχρονα προβλήματα

Με αφορμή το απόσπασμα του μυθιστορήματος **Ο Ζητιάνος του Αντρέα Καρκαβίτσα**, το οποίο μιλάει για τη μαθητεία του επαίτη μιας άλλης εποχής οι μαθητές κλήθηκαν να γράψουν μία ιστορία για ένα σύγχρονο ζητιάνο.

Σαν μικρό παιδί συνήθιζα να είμαι αρκετά ανυπάκουος και να μην έχω σεβασμό. Δεν άκουγα τους γονείς μου δεν έλεγα ποτέ ευχαριστώ, ήμουν γενικά ένα ατίθασο παιδί. Γνώριζα ότι η συμπεριφορά μου δεν ήταν σωστή αλλά ο εγωισμός μου ήταν πάντα πάνω από τις σωστές σκέψεις και πράξεις.

Κάποτε όμως συνέβη ένα περιστατικό που κατάφερε να με βάλει σε σκέψεις για τον εαυτό μου για να καταλήξω σε έναν καλύτερο εαυτό και μία καλύτερη ζωή.

Παιδί ακόμα πήγα ένα ταξίδι στην Αθήνα με τους γονείς μου . Ανοπομονούσα να βρεθώ στην πόλη με τα μεγάλα και τοιμεντόκτιστα κτήρια, με τους μεγάλους δρόμους και τις πλακόστρωτες πλατείες. Στην πόλη των πρωτευουσιάνων όπου κυριαρχεί ο πλούτος και η χλιδή. Έτσι πίστευα, έτσι μου είχαν πει...

Την πρώτη μέρα αποκαμωμένος προσπάθησα να κοιμηθώ γιατί την επόμενη μέρα θα είχε πολύ πρωινό ξύπνημα. Την επόμενη χαράματα όταν η πόλη ήταν ακόμα στο σκοτάδι μπήκαμε σε ένα λεωφορείο για το κέντρο. Με τα κουρασμένα και μισόκλειστα μάτια μου κατάφερα να αντικρύσω την Αθήνα. Όχι την Αθήνα που μου περιέγραφαν όμως. Μια πόλη βρώμικη με χαλασμένους δρόμους και κατάμεστα λεωφορεία. Μια πόλη χωρίς ίχνος φυτού ή δέντρου. Με μελαγχολικά και απογοητευμένα πρόσωπα.

Όταν τελειώσαμε τις δουλειές μας περπατήσαμε για λίγο στο πεζοδρόμιο στο εμπορικό κέντρο. Χαζεύαμε τα εντυπωσιακά ρούχα και τα ακριβά παπούτσια. Υπήρξε όμως μια εικόνα που μου απέσπασε την προσοχή. Ένας άντρας με τρύπιο παντελόνι, ξεθωριασμένο πανωφόρι και χωρίς παπούτσια καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε. Ένας περαστικός πέταξε ένα μισοφαγωμένο μήλο στον κοντινό κάδο και ξαφνικά ο ζητιάνος του δρόμου τινάχθηκε σαν ελατήριο και έτρεξε προς τον κάδο και άρχισε να ψάχνει το πεταμένο μήλο του περαστικού. Μόλις το βρήκε το έφαγε σε λίγα δευτερόλεπτα. Το γεγονός αυτό με σόκαρε.

Όταν γύρισα στο χωριό δεν σταμάτησα να σκέφτομαι αυτό που συνέβη. Σκέφτηκα όλα αυτά που έχω και δεν τα εκτιμώ. Η συμπεριφορά μου άλλαξε και αποφάσισα να βοηθάω όποιον έχει πραγματική ανάγκη.
(Δημήτρης Αναγνωστόπουλος)

Η επαίτεια ωστόσο έχει και άλλες προεκτάσεις....

Το περσινό καλοκαίρι είχαμε πάει διακοπές με την οικογένειά μου σε ένα κυκλαδίτικο τουριστικό νησί, όπου μείναμε μία εβδομάδα. Την πρώτη μέρα που ήμουν εκεί καθώς γυρνούσα από τη θάλασσα είδα ένα παιδάκι 5 χρονών περίπου να κάθεται κάτω από ένα δέντρο για να μην το κτυπάει ο ήλιος.

Όταν πέρασα από μπροστά του μου είπε: Μπορείς να μου δώσεις 1 ευρώ να αγοράσω κάτι να φάω επειδή πεινάω;

Η εικόνα αυτή ήταν ασυνήθιστη και έτσι αφού ρώτησα τους γονείς μου τι να κάνω του έδωσα χρήματα. Ευχαριστώ μου είπε. Ο Θεός να σε έχει καλά!

Την άλλη μέρα γυρνώντας από τη θάλασσα είδα πάλι το παιδί. Μου είπε τότε: Γεια σου φίλε. Μπορείς να μου δώσεις λίγα χρήματα για να αγοράσω κάτι γιατί πεινάω;

Εγώ του έδωσα χρήματα αμέσως και μου απάντησε: Σε ευχαριστώ! Ο Θεός να σε έχει καλά!

Αυτό συνεχίστηκε μέχρι τη μέρα που έφυγα από το νησί. Όταν γύρισα στο Λιδωρίκι είδα στο δελτίο ειδήσεων τη φωτογραφία του παιδιού στο οποίο έδινα χρήματα. Από κάτω υπήρχε μία πρόταση «Γονείς βάζουν μικρό παιδί να ζητανέει!».

Εγώ τότε εκνευρίστηκα πολύ με τους γονείς αυτούς που εκμεταλλεύονταν το παιδί τους και από τότε σκέφτομαι πριν δώσω χρήματα σε κάποιον ζητιάνο...

(Θεοχάρης Κουτσούμπας)

Ήταν αρχές Μαρτίου. Ο χειμώνας ωστόσο δεν είχε ακόμα εξαφανιστεί και το κρύο, τα χιόνια και η γρίπη παρέμενε. Κάθε σπίτι συνήθιζε να έχει σόμπες ανοικτές, οι άνθρωποι κυκλοφορούσαν με σκούφους και κασκόλ. Χωρίς αυτά θαρρείς ότι θα λιποθυμούσες από το κρύο. Ήμουν φοιτήτρια τότε και για αρκετό καιρό ζούσα στην πρωτεύουσα για σπουδές.

Μια μέρα περνούσα από το κέντρο, ήθελα να πάω στην βιβλιοθήκη για μια εργασία. Ενώ περπατούσα στο πεζοδρόμιο πέρασα δίπλα από μία νέα κοπέλα, μια ζητιάνια μια όμορφη ζητιάνια. Καθόταν κάτω στο δρόμο σκεπασμένη με κουρέλι. Δίπλα της ήταν ένα μικρό τενεδάκι όπου έβαζαν οι περαστικοί χρήματα. Έτρεμε από φόβο ή από το κρύο. Δεν μπόρεσα να καταλάβω το λόγο. Δάκρυα έπεφταν από τα μάτια της σαν βροχή. Έλεγε «Παρακαλώ, λίγα χρήματα για να φάω». Δεν είχα ψιλά μαζί μου. Αναγκάστηκα να την προσπεράσω.

Ήμουν 1-2 μέτρα μακριά όταν άκουσα ένα θόρυβο. Είχε πέσει κάτω λιπόθυμη. Κάτι βαθιά μέσα μου έλεγε ότι δεν μπορούσα να την εγκαταλείψω. Πήγα κοντά της και κοιτάζα το σφιγμό της. Την πήρα στα χέρια μου και την έβαλα στο αυτοκίνητο (ευτυχώς ήταν κοντά) και τη μετέφερα στο κοντινότερο νοσοκομείο. Εκεί την περιποιήθηκαν με φροντίδα.

Μετά από μισή ώρα ξύπνησε. Άνοιξε τα μάτια της και μόλις κατάλαβε που βρίσκεται πανικοβλήθηκε. Άρχισε να γυρνάει το κεφάλι της εδώ και εκεί «Που βρίσκομαι; Τι έγινε; Γιατί είμαι εδώ; Φαινόταν ότι η ψυχική της κατάσταση ήταν πολύ χάλια. Προσπάθησα να την ηρεμήσω. Σιγά σιγά ηρέμησε και τότε της εξήγησα τι έγινε. Μόλις το άκουσε αυτή τρόμος εμφανίστηκε στο πρόσωπο της.

Πόση ώρα ήμουν λιπόθυμη;

Εε περίπου 40 λεπτά.

Τι; Όχι δεν μπορεί να γίνεται αυτό. Τα χρήματα σίγουρα θα έχουν κλαπεί. Αν το μάθουν...

Αν το μάθουν ποιοι; Αναρωτήθηκα.

Δάκρυα άρχιζαν να πέφτουν από τα μάτια της ξανά. Κοίταξε προς τα κάτω στα χέρια της και είπε: Από τότε που ήμουν μικρή οι γονείς μου δεν με επαίνεσαν για τίποτα. Πάντα θεωρούσαν τον αδερφό μου το «ευλογημένο παιδί». Ήμασταν φτωχή οικογένεια. Έτσι όταν ενηλικιωθήκαμε με ανάγκασαν να δουλέψω για να βγάλω χρήματα για τις σπουδές μου. Τα πράγματα ήταν δύσκολα και άλλαξα πολλές δουλειές. Δυστυχώς τελευταία με έδιωξαν από τη δουλειά και αναγκάστηκα να βγω στο δρόμο.

Έμεινα έκπληκτη. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ένας γονέας θα έκανε κάτι τέτοιο.

Και γιατί δεν φεύγεις; Την ρώτησα.

Δεν μπορώ, αν φύγω θα αναθέσουν τη δουλειά στην αδερφή μου.

Δεν γίνεται όμως να το αφήσεις έτσι! Πάρτην και αυτήν μαζί σου και φύγετε από εκεί.

Δεν μίλησε, γύρισε το βλέμμα της από την άλλη.

Αν τυχόν αποφασίσεις να φύγεις έλα να με βρεις. Θα σας φιλοξενήσω μέχρι να βρεις δουλειά.

Έγραψα τη διεύθυνσή μου σε ένα κομμάτι χαρτί και έφυγα.

Δύο μέρες πέρασαν και τότε κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ήταν οι δυό τους. Τα κατάφεραν. Τους φιλοξένησα για λίγο. Τελικά μπόρεσε να βρει μια σταθερή δουλειά. Μετά από λίγους μήνες κατάφερε να νουκιάσει το δικό της διαμέρισμα. Τώρα ζει το όνειρό της και σπουδάζει στο πανεπιστήμιο που πάντα

ήθελε. Όσο για την οικογένειά της ποτέ δεν μάθαμε νέα. Είμαι σίγουρη ότι την περιμένει λαμπρό μέλλον καθώς προσπαθεί καθημερινά σκληρά για την επιτυχία. Το όνομά της είναι Κόμπεν.

(Αργυρούλα Παπαδοπούλου)

Ήταν Τετάρτη απόγευμα 23 Φεβρουαρίου και αποφάσισα να πάρω το μετρό για το Χαλάνδρι. Υπήρχε μεγάλος συνωστισμός με αποτέλεσμα να μην μπορώ να αναπνεύσω. Κατέβηκα και περπάτησα στο δρόμο και ξαφικά είδα έναν άντρα να κάθεται σε μια παλιά καρέκλα. Φαινόταν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, άστεγος και πεινασμένος. Πολλοί άνθρωποι περνούσαν από δίπλα του και δεν του έδιναν καθόλου σημασία μόνο τον σχολίαζαν. Στα χέρια του κρατούσε ένα πλαστικό μπολάκι και τα ρούχα ήταν βρώμικα. Δίπλα του είχε ένα μπουκαλάκι νερό και μια λεπτή κουβέρτα. Τον πλησίασα και του είπα:

Χρειάζεσαι κάποια βοήθεια;

Σε ευχαριστώ αλλά είμαι καλά.

Δεν μου φαίνεσαι σε καλή κατάσταση.

Δεν πειράζει είμαι συνηθισμένος πια.

Εδώ κοιμάσαι και τρως;

Ναι εδώ είναι η μόνη μου κατοικία.

Μα πως αντέχεις με τόσο κρύο; Καλύτερα να πας κάπου που να είναι πιο ζεστά.

Δεν χρειάζεται έτσι κι αλλιώς είμαι εδώ τρεις εβδομάδες.

Εγώ σου προτείνω να φύγεις από εδώ γιατί θα αρρωστήσεις.

Και που να πάω; Αφού δεν έχω καθόλου χρήματα.

Καθόλου. Ήμουν πολύ άτυχος στη ζωή μου. Και στην οικογένεια και στη δουλειά μου.

Αλήθεια;

Ναι δυστυχώς.

Γιατί τι έχει συμβεί;

Μια μέρα στη δουλειά μου πέρασε ένας άντρας, μου συστήθηκε ως επιχειρηματίας και είπε ότι θέλει να φτιάξει ένα εστιατόριο και ψάχνει για επενδυτές. Με ρώτησε αν θέλω να συνεργαστώ μαζί του και μου φάνηκε καλή ευκαιρία αλλά για να συγκεντρώσω τα χρήματα έπρεπε να δανειζομαι. Περνούσε ο καιρός, δεν έβλεπα αποτέλεσμα αλλά βρισκόμουν συνέχεια και πιο χρεωμένος. Ένα μήνα αργότερα είδα στις ειδήσεις ότι ένας άνθρωπος είχε κοροϊδέψει κόσμο και εγώ ήμουν ένα από τα θύματά του. Δεν μπορούσα να συντηρήσω πια την οικογένειά μου. Στους φίλους μου χρωστάω λεφτά και για αυτό εξαφανίστηκα.

Λυπήθηκα για την ατυχία αυτού του ανθρώπου. Έλα μαζί μου να φας κάτι του είπα. Καθίσαμε κάπου έφαγε κάτι και μετά από λίγο χωρίσαμε.

Όταν ξαναπήρα το μετρό σκεφτόμουν συνέχεια την ιστορία του.

(Ιωάννα Νικολλάι)

Το καλοκαίρι που μας πέρασε ενώ βρισκόμουν στην Αθήνα, συνήθιζα τα απογεύματα να πηγαίνω βόλτες σε διάφορες περιοχές. Κάθε μέρα, έβλεπα όλων των ηλικιών και όλων των τάξεων τους ανθρώπους να κυκλοφορούν. Μεγάλη εντύπωση παρ' όλα αυτά μου είχε κάνει το γεγονός ότι την ίδια στιγμή που κάποιος άνθρωπος γεμάτιζε σε ένα ακριβό εστιατόριο, λίγο πιο δίπλα του κάποιος άλλος κόντευε να πεθάνει από την πείνα και τις κακουχίες.

Μία από αυτές τις μέρες, καθώς περπατούσα σε ένα κεντρικό πάρκο, ακούω από το βάθος μία φωνή. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω εάν προερχόταν από γυναίκα ή άνδρα. Παρ' όλα αυτά όσο πλησίαζα προς το σημείο άρχισα να διακρίνω πως η φωνή ήταν μονότονη, παραπονιάρικη σαν κάποιος προσπαθούσε να ζητήσει κάτι. Μπροστά μου τώρα έβλεπα μία πολύ ταλαιπωρημένη κοπέλα, πεινασμένη, απεριποίητη εντελώς αδύναμη. Στην αγκαλιά της κρατούσε ένα μωρό το οποίο έκλαιγε εδώ και ώρα. Λυπήθηκα πολύ με το θέαμα που αντίκρυσσα και ένιωσα την ανάγκη να βοηθήσω. Την πλησίασα και την ρώτησα αν χρειάζεται κάτι για εκείνη και το μωρό. Λίγο νερό μου απάντησε.

Αμέσως έτρεξα σε ένα κοντινό μαγαζί και αγόρασα λίγα τρόφιμα για αυτούς. Επέστρεψα πάλι στο σημείο που τους συνάντησα και τους πρόσφερα αυτά που είχα αγοράσει. Η γυναίκα με ευχαρίστησε και αμέσως ξεκίνησε να ταΐζει το μωρό που ήταν σε άθλια κατάσταση. Εγώ παρακολουθούσα με συγκίνηση και τότε ήταν που αποφάσισα να μην τους αφήσω αβοήθητους και να προσφέρω όσα μπορώ. Τότε ρώτησα την κοπέλα πως τη λένε και αν το μωρό ήταν δικό της. Εκείνη απορημένη επειδή προφανώς κανένας άλλος δεν την είχε συζητήσει μαζί της μου απάντησε Γέβα. Ξαφνικά άρχισε να κλαίει. Εγώ πανικοβλήθηκα αλλά δεν εγκατέλειψα την προσπάθεια. Ύστερα τη ρώτησα γιατί κλαίει και από είναι καθώς είχε ξενικά χαρακτηριστικά. Ήθελα να μάθω την ιστορία της και πως βρέθηκε να είναι ζητιάνα στο κέντρο της Αθήνας. Της έδωσα κάτι να φάει και άρχισε να παίρνει δυνάμεις. Άρχισε να νοιώθει περισσότερο οικειότητα.

Έτσι ξεκίνησε να μου διηγείται όλα όσα της είχαν συμβεί. Μου αποκάλυψε πως το μωρό ήταν δικό της. Το γέννησε λίγες ώρες πριν επιτεθούν οι Ρώσοι στην πόλη όπου ζούσε στην Ουκρανία. Εκείνη την ώρα ακριβώς ο Ρωσικός στρατός άρχισε να βομβαρδίζει και να πυροβολεί άμαχο πληθυσμό. Στη συνέχεια μου είπε ότι πως ο σύντροφός της είχε στρατολογηθεί για να προστατεύσει τα σύνορα λίγες μέρες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος. Όταν αυτή αντίκρυσσε το χάος που επικρατούσε έξω από την πόλη, τους νεκρούς πεσμένους στο έδαφος το έβαλε στα πόδια κρατώντας στην αγκαλιά το μωρό.

Λίγο πιο πέρα μου είπε πως συναντήθηκε με τους υπόλοιπους κατοίκους της πόλης και όλοι μαζί ξεκίνησαν την ατέλειωτη πορεία ώστε να βγουν από τη χώρα και να βρεθούν σε ασφαλές μέρος. Μου περιέγραψε τις κακουχίες και το φόβο που ένιωθε.

Μετά από πολλά μερόνυχτα κατάφερε να φθάσει στην Ελλάδα. Εγώ τότε την ρώτησα γιατί επέλεξε να έρθει στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Αθήνα. Η Γιέβα μου απάντησε ότι ήθελε να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο και να ξεφύγει από τον πόλεμο. Ακόμα μου είπε πως δεν ήταν δική της επιλογή αλλά το λεωφορείο που πήρε κάλυπτε διαδρομή μέχρι εδώ. Εγώ τότε προσπάθησα να την καθησυχάσω και της είπα ότι εδώ είναι πολύ πιο ασφαλής και πως δεν πρόκειται να την αφήσω μόνη.

Όσες μέρες έμεινα στην Αθήνα την επισκεπτόμουν καθημερινά και την εφοδίαζα με τα απαραίτητα, ώστε να μπορέσει η ίδια αλλά και το μωρό της να επιβιώσουν. Η Γιέβα ήταν ένας πολύ ευγενικός και μορφωμένος άνθρωπος και απολάμβανα την παρέα της. Όταν είχε πλέον επανέλθει σε μία φυσιολογική κατάσταση συνόδευσα εκείνη και το παιδί της μέχρι μία δομή στην Αθήνα που φιλοξενούσε πρόσφυγες, εξασφαλίζοντας τη σίτιση, το ρουχισμό, τη διαμονή καθώς και την ιατροφαρμακευτική τους περίθαλψη. Της υποσχέθηκα πως κάθε φορά που θα έρχομαι θα την επισκέπτομαι και θα της τηλεφωνώ συχνά. Αισθάνθηκα υπέροχα που βοήθησα μια μητέρα και το νεογέννητο μωρό της να μην πεθάνουν ανήμποροι στο δρόμο.

(Ασημίνα Κρικέλα)

Την προηγούμενη Παρασκευή όπως και κάθε μέρα έφυγα από το σπίτι μου κατά τις 7:30 το πρωί για να πάω στη στάση του λεωφορείου. Καθώς περπάταγα για να φθάσω στον προορισμό μου σταμάτησα σε ένα μαγαζάκι που περνούσα απ' έξω κάθε μέρα για να πάρω ένα μπουκαλάκι νερό.

Όταν βγήκα από το μαγαζί παρατήρησα κάτι που δεν είχα ξαναδεί. Ένας κύριος μεγάλης ηλικίας καθόταν ξαπλωμένος λίγο πιο κει από την είσοδο. Είχε απλώσει στο πεζοδρόμιο χαρτόκουτα και πάνω τους υπήρχαν κουρέλια απλωμένα. Φορούσε ένα παντελόνι και μία μπλούζα σε άθλια κατάσταση. Λίγο πιο μπροστά είχε τοποθετήσει ένα κουτάκι από κονσέρβα έτσι ώστε να του αφήνουν χρήματα οι περαστικοί.

Χωρίς δεύτερη σκέψη ξαναμπήκα στο μαγαζί αγόρασα ένα μπουκάλι νερό, λίγα φρούτα και δύο σάντουιτς. Τα ακούμπησα δίπλα του και καθώς είχε κλειστά τα μάτια του άφησα και ένα σημείωμα: Καλή σας όρεξη! Μετά από αυτό έφυγα γρήγορα για να προλάβω το λεωφορείο.

Από εκείνη τη μέρα περνάω καθημερινά από μπροστά του και του αφήνω πράγματα. Άλλοτε ένα ρούχο του πατέρα μου, άλλοτε ένα δοχείο με σπιτικό φαγητό και μια άλλη φορά ένα πάπλωμα με ένα μαξιλάρι. Και πάντοτε ένα σημείωμα.

Δεν γνωρίζει ποια είμαι ούτε ξέρει ποιος του αφήνει όλα αυτά. Αυτό δεν έχει σημασία για εμένα. Πιστεύω ότι είναι καλό να βοηθάμε ανθρώπους, οι οποίοι μας έχουν πραγματική ανάγκη αντί να περνάμε από μπροστά τους κάνοντας τους αδιάφορους!

(Σωτηρία Βλαχοπάνου)

Καθημερινά περπατούσα σε αυτό το δρόμο και συνήθως δεν συναντούσα κανένα. Μια μέρα όμως ανακάλυψα πως μπροστά από ένα δένδρο βρισκόταν ένα παιδί που κρατούσε ένα χαρτόνι και έγραφε Πεινάω. Αρχικά το προσπέρασα αλλά μόλις έφθασα στο σπίτι μου σκεφτόμουν με τις ώρες τι να κάνω. Αν θα έπρεπε να τον βοηθήσω ή όχι. Έπειτα από πολλές ώρες αποφάσισα να τον βοηθήσω με την προϋπόθεση ότι θα πήγαινα μόνος μου να του πάρω φαγητό και θα του το άφηνα χωρίς να με δει. Στην αρχή έτσι έγινε. Βρήκα ευκαιρία, το άφησα και κρύφτηκα κάπου. Το παιδί έτρωγε λαίμαργα το φαγητό και φαινόταν χαρούμενο.

Μια μέρα πήγα πάλι να του αφήσω φαγητό αλλά δεν κατάφερα να φύγω και με είδε. Με αγκάλιασε και μου έλεγε ευχαριστώ συνέχεια. Μου έδωσε μάλιστα και 5 ευρώ από αυτά που του είχαν δώσει οι περαστικοί. Δεν τα πήρα και έφυγα. Σκεφτόμουν συνέχεια τη συνάντησή μας.

Την επόμενη μέρα δεν το βρήκα σε εκείνο το σημείο. Ούτε την επόμενη. Σκέφτηκα ότι κάπου αλλού θα πήγε να ζητιανέψει. Μετά από μέρες είδα στις ειδήσεις για ένα παιδί που βρέθηκε νεκρό. Δυστυχώς η ιστορία δεν είχε καλό τέλος. Στενοχωρήθηκα πολύ και του άφησα λουλούδια μπροστά σε εκείνο το δέντρο που το γνώρισα.

(Παναγιώτης Μπάκας)

Θεματικές :Μετανάστευση, Τόπος, Οικογενειακοί δεσμοί.

Με αφορμή το απόσπασμα του διηγήματος του σχολικού εγχειριδίου **Η τελευταία αρκούδα της Πίνδου του Δημήτρη Χατζή** διαβάστηκε στην τάξη ολόκληρο το διήγημα και συζητήθηκε με τους μαθητές το θέμα της μετανάστευσης σε ένα γενικότερο χωροχρονικό πλαίσιο. Ποιες είναι οι καταστάσεις που βιώνουν οι άνθρωποι που αναγκάζονται να μεταναστεύσουν; Ποια είναι τα συναισθήματά τους; Πως νοιώθουν οι οικείοι τους όταν οι αγαπημένοι τους άνθρωποι βρίσκονται μακριά; Πως είναι η επιστροφή μετά από χρόνια παραμονής μακριά από την πατρίδα; Που νοιώθει κανείς ξένος τελικά;

Οι μαθητές χωρίστηκαν σε τρεις ομάδες. Τα παιδιά της πρώτης ομάδας προσποιήθηκαν ότι ήταν μετανάστες και έγραψαν ένα γράμμα στους δικούς τους στην πατρίδα. Η δεύτερη ομάδα ήταν οι συγγενείς μεταναστών στην πατρίδα, οι οποίοι έγραψαν ένα γράμμα σε ένα μετανάστη συγγενή τους. Και η τρίτη ομάδα ήταν μετανάστες οι οποίοι επέστρεψαν στην πατρίδα τους και έγραψαν ένα γράμμα σε κάποιον φίλο που είχαν αποκτήσει όσο έζησαν στο εξωτερικό ως μετανάστες.

Το γράμμα ενός μετανάστη

Αγαπητέ πατέρα, μάνα και όλο το συγγένειο,

Σου γράφω αυτό το γράμμα από τας Νέας Υόρκης. Έφτασα δόξα το Θεό! Τέτοιο λιβά δεν έχω ματαδεί . Σαραντα δύο μερόνυχτα απάνω σε κείνο κει το σαπιοκάικο που απορώ που είναι ακόμα στη θάλασσα. Τόσες μέρες γης δεν είχαμε πατήσει, μας ταλαιπώρεψε η θάλασσα. Ήταν και του σαμαρά ο γιος δια μέσα στο καράβι. Πάει κι αυτούνος φτωχό παιδί να κάνει την τύχη του εις την Αμερικκήν όπως λέει. Η Αμερικκή είναι άλλο πράγμα. Καμία σχέση με τις ρηματιές του τόπου....Άγανο μέρος χωρίς πράματα. Και κάτι κτήρια ψηλά σαν παλιοχαράδρες όχι σαν τα δικά μας χαμόσπιτα. Αλλά σαν τον τόπο μας τίποτα. Βρήκα και εργασία σε έναν σιδερά δίπλα στο λιμάνι. Τρία δολάρια τη μέρα μου ταξε. Πόσες δραχμές είναι αυτούνα θα σε κοροϊδέψω.

Θα σου ξαναστειλώ γράμμα οικογένεια κάποια στιγμή όταν θα ναι να γυρίσω.

Με αγάπη,

Ο γιος σας Γιάννης

ΥΣΤ. διπλωμένο στο γράμμα σας άφησα ένα δολάριο, να το χαλάσετε να πάρετε να φάτε εσείς και τα αδέρφια μου.

(Πέτρος Χαρδαλούπας)

Της Απόδημοι Έλληνες: Πάτρα-Νήσος Ellis:
Έκθεση αφιέρωμα για την μετανάστευση στο Νέο Λιμάνι Πάτρας (Νοέμβριος 2022)

Πολυαγαπημένη μου μητέρα,

Σε χαιρετώ με συγκίνηση. Είμαι μακριά από την πατρίδα μητέρα περίπου πέντε μήνες και δυστυχώς δεν είχα την ευκαιρία να σου γράψω. Για αυτό το λόγο σου γράφω ταπεινά συγγνώμη. Είναι σκληρή η ξενιτιά μητέρα. Εδώ στην Αμερική οι άνθρωποι είναι αφιλόξενοι και εκμεταλλεύονται εμάς τους ξένους. Το φαγητό είναι ακριβό και η γλώσσα δύσκολη να τη μάθω.

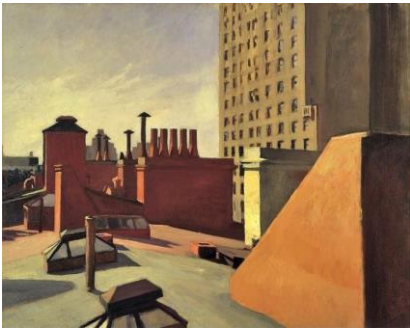
Πριν από καμιά εβδομάδα έπιασα δουλειά σαν μαγειρίσσα σε ένα πολύ μεγάλο σπίτι. Αχ μανούλα μου δεν έχεις δει τέτοια πολυτέλεια. Είναι σαν παλάτι, σαν αυτά στα παραμύθια! Τα αφεντικά μου είναι αυστηρά αλλά θα αντέξω το υπόσχομαι.

Ο πατέρας, η μητέρα και η γιαγιά Μαρία τι κάνουν; Να τους δώσεις πολλά χαιρετίσματα. Μανούλα δεν θέλω να λυπάσαι για εμένα... Θα δεις θα φανώ δυνατή και δεν θα σκύψω το κεφάλι... Θέλω να μην ξεχάσεις ποτέ το πόσο σε αγαπώ! Σου υπόσχομαι πως θα προσπαθήσω πολύ σύντομα να σου ξαναγράψω.

Σε φιλώ μητέρα με αγάπη,

Η κόρη σου

(Σωτηρία Βλαχοπάνου)

City Roofs
Edward Hopper 1932

Αγαπητέ μου θείε,

ακόμα θυμάμαι την μέρα που πέταξα δυο-τρία ρούχα στη βαλίτσα που είχαμε στο πατάρι και πήρα πρωί-πρωί το τρένο της Αθήνας προς το Βερολίνο. Δεν είχα πει τίποτα σε κανένα και θα ήταν ανησυχητικό για εσάς.

Εδώ στη Γερμανία τα πράγματα είναι διαφορετικά από ότι στην Ελλάδα. Οι άνθρωποι συμπεριφέρονται διαφορετικά. Δεν είναι φιλόξενοι και ευγενικοί. Μπορούν να σε εκμεταλλευτούν εύκολα και σε αναγκάσουν με την αντικοινωνικότητά τους να κλείνεις στον εαυτό σου. Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο κόσμος εδώ είναι συνέχεια κατσοφιασμένος.

Όσον αφορά τα θέματα της δουλειάς, δεν έχω να πω κάτι αρνητικό. Είναι πολύ τυπικοί και τίμιοι και πληρώνουν πολύ καλά. Όταν ήρθα μέσα σε τρεις μέρες και έχοντας ένα απλό πτυχίο, βρήκα δουλειά σε μία αποθήκη μεγάλης βιομηχανίας.

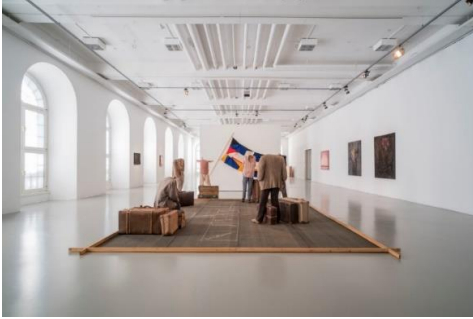
Καλά όλα αυτά με τη Γερμανία, αλλά κάθε βράδυ ένας κόμπος πολύ σφιχτός έρχεται και τρυπάει το στομάχι μου και δεν με παίρνει ο ύπνος. Γιατί σαν την πατρίδα δεν έχει. Ο κόμπος είναι η νοσταλγία; Οι αναμνήσεις των συγγενών και των φίλων που βρίσκονται μακριά; Η θύμηση της εικόνας της γαλανόλευκης σημαίας στο ελληνικό τοπίο;

Ελπίζω όταν διαβάσεις το γράμμα μου να δώσεις χαιρετίσματα σε όλους. Πιστεύω σύντομα να σας επισκεφτώ.

Με αγάπη,

Ο ανηψιός σου

(Δημήτρης Αναγνωστόπουλος)

Βλάσης Κανιάρης, Κουτού 1974.

<https://www.documenta14.de/gr/artists/22250/vlassis-caniaris>

Το γράμμα σε έναν μετανάστη από συγγενή του στην πατρίδα

Γεια σου ξάδερφε,

Έλαβα το γράμμα σου και χάρηκα που είσαι καλά και έχεις βρει τα πατήματά σου. Εμείς δόξα το Θεό καλά είμαστε. Χάθηκε όμως βρε παιδάκι μου να μας στείλεις ένα γράμμα; Από το Νοέμβριο είχαμε να λάβουμε. Η καημένη όμως η μάνα σου περίμενε με ανυπομονησία νέα σου, παρηγοριά να μαθαίνει για σένα. Ξάδερφε να γράφεις τακτικά, εμείς εδώ κάθε εβδομάδα στέλνουμε αλλά απάντηση δεν παίρνουμε. Μην ξεχνάς τη μητέρα σου που με τόσο κόπο σε μεγάλωσε, καλά είναι για την ώρα. Η ζωή εδώ είναι δύσκολη πόλεμος βλέπεις. Τυχεροί αυτοί που πρόλαβαν να φύγουν και γλίτωσαν τα χειρότερα. Κάθε μέρα εδώ και περισσότεροι νέοι τραβάνε για το μέτωπο. Εδώ και λίγο καιρό βρισκόμαστε στη Θεσσαλονίκη. Καλύτερα τα πράγματα τις τελευταίες εβδομάδες. Εγώ ξάδερφε πήρα άδεια και ανέβηκα να δω την οικογένεια. Το χιόνι μας είχε αποκλείσει, τώρα άνοιξε ο δρόμος και κατάφερα να έλθω. Κοίτα εσύ να μας βρεις καμιά δουλειά. Προβλέπονται δύσκολοι καιροί στην πατρίδα μας. Το ξέρω αγράμματος είμαι αλλά κάτι θα βρω να κάνω. Σκέφτομαι να πουλήσω το χωράφι όταν έρθει αυτή η ώρα και να έλθουμε με την οικογένεια να σε συναντήσουμε. Λάβαμε τους παράδες και τα δώρα που μας έστειλες και σε ευχαριστούμε. Είχαμε και ένα δυσάρεστο στο χωριό. Ο γιός ο μικρός της κυρά-Θοδώρας. Πέθανε το κακόμοιρο από την κακοκαιρία και την πείνα. Αλλά τι να κάνουμε έτσι φαίνεται το ήθελε ο Θεός.

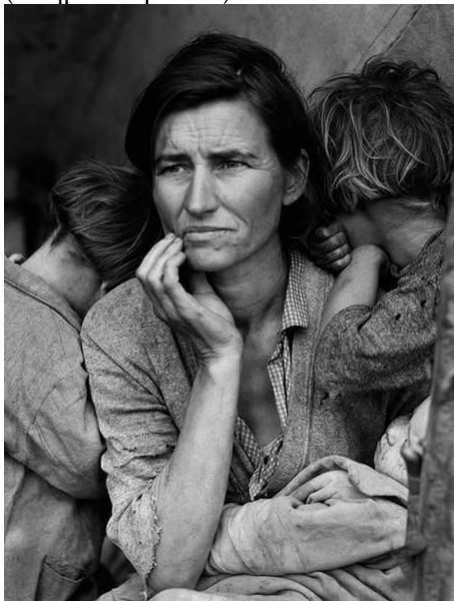
Έχεις χαιρετισμούς από όλους. Η μάνα σου περιμένει νέα για το πώς περνάς εκεί στην ξενιτιά.

Με το καλό να ανταμώσουμε.

Περιμένω γράμμα σου,

Ο ξάδερφος σου Σώτος.

(Ασημίνα Κρικέλα)

Migrant Mother (Φωτο:Ντοροθέα Λαντς)

Αγαπητή αδερφή,

μόλις πήρα στα χέρια μου το γράμμα σου και με πλημύρισε ένα τεράστιο συναίσθημα χαράς και ενθουσιασμού. Χαίρομαι που βρήκες ένα μέρος, να εγκατασταθείς κάπου όπως σου ταιριάζει καθώς και ότι κατάφερες να τακτοποιηθείς γρήγορα.

Εδώ τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει ιδιαίτερα. Τελείωσα τις σπουδές μου εδώ και 5 μήνες και τώρα δουλεύω σε μία εταιρεία. Δεν είναι η δουλειά που πάντα ήθελα αλλά τουλάχιστον βγάζεις το ψωμί σου. Ο πατέρας αποφάσισε να βγει στη σύνταξη μόλις τελειώσει ο χρόνος. Ξέρεις ότι η υγεία του δεν είναι πολύ καλή άρα πιστεύω και εσύ να θεωρείς ότι καλά έκανε. Η μητέρα προσπαθούσε να τον πείσει εδώ και καιρό μα ξέρεις το πείσμα του...

Η Αθήνα άλλαξε από τότε που έφυγες. Έχουν χτιστεί καινούρια σπίτια και πολυκατοικίες. Έχουν έρθει πολλές εταιρείες από το εξωτερικό, από Αμερική καταλαβαίνεις... Η κατάσταση έχει αρχίσει να με αγχώνει να πω την αλήθεια. Μα τι να κάνουμε έτσι τα έχει η ζωή αν δεν υπάρχουν και αυτές οι ξένες εταιρείες πως θα εξελιχθούμε;

Τέλος πάντως εγώ αυτά είχα να σου πω.. Υπάρχει περίπτωση να έρθεις να μας επισκεφτείς; Πολύ θα το ήθελα! Έλα στις διακοπές σου το καλοκαίρι ή όποτε σε βολεύει, απλά να μπορέσουμε να σε δούμε..

Στείλε μου γράμμα,

Αργυρούλα

(Αργυρούλα Παπαδοπούλου)

Αγαπημένε μου αδερφέ,

μόλις παρέλαβα το γράμμα σου και έμαθα πως είσαι. Ευτυχώς κατάφερες να μου γράψεις μετά από τόσους μήνες. Διάβασα ότι παντρεύτηκες. Μπράβο αδερφέ μου χαίρομαι για εσένα. Η μαμά, ο μπαμπάς και ο μικρός ανυπομονούν να γνωρίσουν τη νύφη. Πως είναι η ζωή σου εκεί; Δεν μου έγραψες λεπτομέρειες και αναρωτιέμαι... Για εμάς εδώ μην στενοχωριέσαι. Ο πατέρας και η μητέρα είναι κάθε μέρα στα χωράφια και εγώ στο σπίτι. Ο Κώστας που ρωτάς συνέχεια είναι καλά μόνο που αυτός ο πόνος στο στομάχι...

Τέλος πάντων ας μην στα πολυλογώ. Το μόνο που θέλουμε είναι να είσαι εσύ καλά και να σκέφτεσαι θετικά γιατί όλα κάποια στιγμή θα φτιάξουν. Σε αγαπάμε και ανυπομονούμε να έρθεις και πάλι κοντά μας.

Σε φιλώ,

Η αδερφή σου.

(Ιωάννα Νικολλάι)

Το γράμμα από έναν μετανάστη που επέστρεψε στην πατρίδα του και γράφει σε έναν φίλο του στο εξωτερικό

Αγαπητέ μου φίλε George,

Σου στέλνω αυτό το γράμμα από την Ελλάδα. Έχω μια εβδομάδα που γύρισα. Στο χωριό μου έχουν γίνει πολλές αλλαγές. Έχω επισκεφτεί μερικούς από τους συγγενείς μου και έχω σκοπό να δω τους παλιούς μου συμμαθητές. Όλοι δείχνουν χαρούμενοι που με βλέπουν. Γνώρισα και μία κοπέλα και θέλω να της κάνω καλή εντύπωση. Πήγαμε μαζί βόλτα στη λίμνη του Μόρνου ένα έργο που έγινε όσο έλειπα. Άλλαξε εντελώς το τοπίο αν και εξακολουθεί να είναι όμορφο. Αυτές οι λίγες μέρες που είμαι εδώ είναι οι καλύτερες της ζωής μου.

Με αγάπη,

Ο φίλος σου Νίκος.

(Ερλι Σέτα/Θεοχάρης Κουτσούμπας)

Το ταξίδι στον κόσμο της λογοτεχνίας τελείωσε για τη φετινή χρονιά γεμίζοντάς μας με εμπειρίες και συναισθήματα. Ελπίζουμε όλο αυτό το ταξίδι να αποτελέσει χρήσιμο εφόδιο για τους μαθητές μας και κίνητρο για να συνεχίσουν να έχουν αγάπη και την ανάγνωση και τη γραφή.

Η Συντονίστρια της δράσης

Δρ. Καραϊνδρου Κωνσταντίνα (ΠΕ02)

Λιδωρίκι, Μάιος 2023

Οι δωρητές βιβλίων για τη δανειστική μας βιβλιοθήκη:

Μαθητές:

Αργυρούλα Παπαδοπούλου

Μπιχάνα Σέτα

Ηλίας Βουτσελάς (ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ)

Σαββούλα Βλαχοπάνου (ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ)

Ενήλικες

Κώστας Δρόσος

Φωτεινή Σαρρή

Μαρία Μητροπούλου

Νότα Τσώλη Καταγά

Σεβαστή Σημαντίρη

Διονύσης Μαμαλούγκας

Άννα Γόγολα

Ρόη Θωμά

Νίκος Μουρλάς

Σοφία Κλώσσα

Και οι καθηγητές Ανδρέας Κοφινάκης, (ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ)

Γιάννης Χαιρετάκης (ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ)

Κωνσταντίνα Καραϊνδρου (ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΙΔΩΡΙΚΟΥ)